

‘Ik verwacht meer intelligentie. Jullie kunnen ook zelf nadenken over een vervolgactie in plaats van alleen maar aan mijn opdrachten te denken.’ David Brent stond in het midden van de tweentwintig spelers van Petchwood United. Hij draaide langzaam om zijn as zodat hij ze allemaal in hun gezicht kon aankijken. ‘Als ik vraag om zo veel mogelijk de lange bal te spelen, dan wil dat niet zeggen dat dat ook moet gebeuren als dat niet de beste oplossing is.’

Stijn had een bidon uit een plastic kratje gepakt en luisterde achter een aantal andere spelers. Hij voelde zich niet aangesproken. Hij deed nooit een actie omdat de trainer het per se zo wilde. Hij zocht altijd naar de beste oplossing voor het team.

‘Dan moet je Stijn dus niet aanspelen als hij in de dekking staat bij John, die ook nog eens rugdekking krijgt van Luis.’ David ging harder praten. ‘Misschien wint Stijn het duel nog van John, maar dan heeft hij de bal en staat hij op een eiland.’

‘De kans is natuurlijk klein dat Stijn dat duel wint,’ bromde John Banks. ‘Ik neem aan dat je het alleen maar als voorbeeld gebruikt.’

David kneep zijn ogen samen toen hij John een korte blik toewierp. Hij hield er niet van dat zijn spelers niet serieus waren als hij dat zelf wel was. Nu wist Stijn wel dat John binnen het elftal de status had om zoiets te kunnen zeggen. Maar het zou zomaar kunnen dat David er later, als hij alleen met John was, nog iets over ging zeggen. Nu, in de groep, liet hij het voorbijgaan.

Gerard van Gemert
 Countervoetbal
 © 2023 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
 Omslagfoto: Krista van Kempen en Ellen Binnekamp
 Omslagontwerp: Studio Clavis
 Trefw.: voetbal, misdaad
 NUR 283/284
 ISBN 978 90 448 4458 0
 D/2023/4124/078
 Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com
www.gerardvangemert.nl

Stijn hield van de partijspellen op de training, waarbij elf tegen elf werd gespeeld op een normaal veld. Dat leek toch het meeste op een echte wedstrijd. En als hij dan ook nog eens tegen het verdedigingsduo Luis Mendez en John Banks uitkwam, werd de uitdaging alleen maar groter. Het tweetal was international en onomstreden als het om een basisplek in het eerste elftal van Petchwood United ging. Stijn leerde veel van de duels met die twee.

‘Waar is Pringel?’ vroeg John uit het niets. ‘Ziek of zo?’

Het was Stijn ook al opgevallen dat Bert er niet bij was. De sterspeler en aanvoerder van Petchwood United en het Nederlands elftal was niet vaak afwezig en meestal werd wel even vermeld waarom iemand er niet was. Maar dit keer niet. Stijn zelf had ook niets van Bert gehoord.

‘Hij had vanochtend andere verplichtingen.’

Op zich was dat een normaal antwoord van de trainer, maar Stijn zag aan zijn houding dat hij de vraag niet prettig vond.

John merkte het waarschijnlijk ook. ‘Hm, eind augustus, de transferwindow sluit over een paar dagen en onze aanvoerder verschijnt niet op de training vlak voor een wedstrijd. Dan is er iets aan de hand.’

David liet de opmerkingen aan zich voorbijgaan en antwoordde niet. ‘Oké, de inzet was goed, de agressiviteit ook. Nu nog wat sneller nadenken over je vervolgactie. Aan het werk.’

Het was ook even door Stijns hoofd gegaan dat Bert misschien wel bezig was met een transfer. Hij had er nog niets over gelezen, maar dat zei niet altijd iets. Hij wachtte ook nog altijd op de officiële bevestiging dat Storm bij Petchwood Spurs zou gaan spelen, de aartsrivaal van United. Hijzelf wist al een tijdje dat dat eraan

zat te komen, maar meer dan een paar geruchten op voetbalsites was er nog niets gepubliceerd.

Bert en Storm waren belangrijk voor Stijn. Hij kende Storm al vanaf zijn derde, toen het gezin Brouwer naast hen kwam wonen. Stijns moeder had weleens gezegd dat de twee jongens wel een tweeling leken. Ze speelden samen, zaten in dezelfde klas en voetbalden in hetzelfde elftal.

Storm had na het succesvolle WK, waarin de twee superjonge talenten de wereld hadden veroverd en met Oranje kampioen waren geworden, besloten te stoppen met voetballen. Hij vond de aandacht en alles wat om het voetbal heen hing te veel gedoe. Maar onlangs was hij daarop teruggekomen. Stijn en Storm hadden de aanbieding gekregen om samen undercover voor Interpol te werken met de gebroeders Johnson als begeleiders. Brett was eigenaar van Petchwood United en Jack van Petchwood Spurs. In Petchwood hadden ze veel macht en het gerucht ging dat ze deel uitmaakten van criminele organisaties. Stijn wist inmiddels wel beter. Het tweetal zette zich juist in tegen de misdaad.

De rol die voor Stijn en Storm was weggelegd, was om criminele activiteiten over de hele wereld te observeren en er informatie over door te spelen. Zo hadden ze al een keer een kunstroof voorkomen en de twee broers Johnson hadden al laten doorschemeren dat er binnenkort weer een opdracht aan kwam. Voor Storm was die extra spanning aanleiding om opnieuw te gaan voetballen. De gebroeders hadden bedacht dat dat bij de Spurs moest zijn. Stijn vond dat best, zolang zijn boezemvriend maar bij hem in de buurt was. Zonder hem, zo had hij in de eerste maanden bij United ervaren, was het voetballen op topniveau een stuk minder leuk.

En Bert? Tja, die kenden de twee vrienden al sinds hun tiende.

Toen was hij nog een groot talent dat bij Kick '69 speelde, maar wel al als een van de beste spelers ter wereld bekendstond. Intussen, zeker na het laatste wk, was Bert de grote vedette van United én Oranje, en werd hij door elke topclub gewild. Stijn had dezelfde carrière doorlopen als de superspits: via FC Rapitas, het plaatselijke cluppie van Woudorp, naar Kick '69 en vervolgens naar Petchwood United. Tel daar de successen op het wk bij op en de stevige band tussen de meest talentvolle jonge voetballers van dit moment en de superster van het internationale voetbal was verklaard.

Het was logisch dat Stijn zich nu zorgen maakte. Als Bert zou vertrekken bij United en de deal tussen de Spurs en Storm zou afketsen, dan had hij geen enkele bekende meer om zich heen. En Stijn wist inmiddels, nu hij hier twee maanden rondliep, dat hij dat hard nodig had.

Stijn zocht zijn positie in de spits weer op en positioneerde zich tussen Luis en John in.

'Hé, daar heb je Stijn weer.' John kwam het dichtst bij Stijn staan. Hij had het eerste deel van de training ook het grootste deel van de dekking op de jonge spits voor zijn rekening genomen. 'De man die op een eiland staat.'

'Je kunt beter zeggen: de jongen die op een eiland staat.' Luis stond niet ver bij het tweetal vandaan.

Stijn grinnikte vanbinnen. Hij kende de twee centrale verdedigers intussen goed genoeg om te weten dat ze regelmatig tegen elkaar kletsten tijdens dit soort partijen. Of ze dat ook tijdens een wedstrijd deden, wist hij nog niet. Het zou hem niets verbazen.

'Ach ja, dat is natuurlijk zo,' reageerde John. 'Onze superspits mag nog bij de B-junioren meedoen. We moeten wel een beetje voorzichtig met hem zijn.'

'Welnee, joh.' Aan de stem van Luis was te horen dat hij het zelf allemaal erg grappig vond. 'Ik heb horen zeggen dat hij al geschitterd heeft op een wk. Dat kunnen wij niet zeggen.'

John maakte contact met Stijn door van achteren zacht tegen hem aan te lopen. Het spel was namelijk weer begonnen. Hierdoor praatte hij ook iets zachter. 'Dat klopt. Dus kunnen we hem maar beter goed in de tang nemen. Want voor je het weet, heeft hij anders drie keer gescoord. En dan staan wij mooi voor aap.'

'Ons geluk is dat hij op een eiland staat,' zei Luis. 'Anders waren we al een paar keer voor schut gezet, denk ik.'

'En weet je wat het ergste is ...' John stopte met praten omdat Stijn in beweging kwam.

De bal was vanuit de verdediging al een paar keer ingespeeld naar het middenveld, maar omdat er geen mogelijkheid was om open te draaien, was er evenveel keer teruggetrapt. Niemand durfde na de tirade van David de bal lang te spelen.

Maar nu lukte het Alec om ruimte te vinden. Met een schijnbeweging speelde hij zichzelf vrij, zodat hij naar voren kon draaien en een van de aanvallers aan het werk kon zetten. De jonge middenvelder was in de voorbereiding overgeheveld van de jeugd naar het eerste. Hij was opgeleid bij United en het maakte de supporters trots dat een product uit hun eigen jeugdopleiding bij de selectie zat. In deze training stond de jongeling op de plek van Bert, die dus om nog onduidelijke redenen afwezig was.

Stijn maakte zich aanspeelbaar op het moment dat hij zag dat Alec de bal vrij had. Ook als hij alleen maar kon kaatsen, dan had Stijn al meer gedaan dan in het eerste deel van de training. Of het kwam door het geklets van de twee spijkerharde verdedigers wist Stijn niet, maar hij had meer ruimte dan hij gewend was

toen hij de bal kreeg. Vooral omdat hij nog zo weinig in balbezit was geweest, nam Stijn de bal mee opzij. Met zijn techniek, balbehandeling en snelheid op de eerste meters was het lastig voor een verdediger om in te grijpen. Het enige wat John en Luis konden doen, was volgen en wachten op een foutje van de jonge aanvaller.

Stijn bedacht iets aparts. Ik ga gewoon voor een solo, dacht hij. Het ergste wat hem kon gebeuren, was dat hij de bal kwijtraakte. David wilde toch eigen initiatief zien en had toch gezegd dat zijn spelers niet precies moesten doen wat hij hun had opgedragen? Dan kon de trainer deze actie vast wel waarderen, zelfs als die misging.

Stijn zette aan. Met de bal aan de voet kon hij net zo snel zijn als een verdediger zonder bal. Er lag ruimte tussen de linker-vleugelverdediger en het centrum. John had Stijn al te ver bij hem vandaan laten lopen en Luis had, omdat Stijn de bal ging halen, de rugdekking losgelaten. Dat probeerde de Mexicaan nu te corrigeren door hem op te vangen.

Maar Stijn twijfelde niet meer en sprintte voluit rechtdoor richting het doel. Hij kwam net te kort om Luis te kunnen ontwijken, maar omdat hij op snelheid lag, stak hij diagonaal over. Hierdoor moest Luis zijn route aanpassen, waardoor hij snelheid verloor en Stijn niet. Alsof Luis er niet stond, werd hij door Stijn als een beginneling voorbijgelopen. Een binnensmondse vloek gaf aan dat hij de situatie verkeerd had ingeschat.

Stijn begon de vermoeidheid van de lange sprint te voelen, maar had nog een stuk te gaan om het doel te bereiken. En dan stond daar ook nog Terry Walls op hem te wachten, de doelman van het nationale elftal van Engeland. Als Stijn nu zou schieten,

moest hij dat met links doen van net buiten het strafschopgebied. Dat durfde hij niet aan en dus dreef hij de bal verder op. Vanaf de linkerkant nam hij het leer mee het strafschopgebied in.

Terry had eerst twee passen teruggezet voor hij met gespreide armen weer vooruitkwam om zijn doel te verkleinen.

Stijn hield iets in, maar kon zich niet te veel tijd permitteren omdat Luis de achtervolging voortzette. Daarom versnelde hij weer en nam de bal met zijn rechtervoet mee naar links, alsof hij Terry langs die kant wilde passeren. Om te voorkomen dat hij vanuit een moeilijke hoek zou moeten schieten, wachtte Stijn tot Terry naar de grond ging en stiftte hij met de buitenkant van zijn rechtervoet de bal richting doel. Dat moest met een hoge boog, wist hij, omdat Terry nooit helemaal naar de grond ging. De doelman bleef in zo'n situatie altijd met zijn bovenlichaam overeind.

Het lukte allemaal perfect. De bal ging net over de grijpende vingers van Terry heen en daalde precies op tijd om net onder de lat te verdwijnen. Stijn vierde het succesje met een gebalde vuist. Vanbinnen voelde hij meer vreugde dan hij aan de buitenkant liet zien.

'Best brutaal, die zestienjarige ventjes van tegenwoordig,' zei John toen ze weer opgesteld stonden.

'En snel,' vond Luis.

'Te snel,' zei John. 'En weet je, binnenkort krijgen we er nog een zestienjarig joch uit Oranje bij.'

Stijn glimlachte eerst, maar toen de woorden goed tot hem doordrongen, draaide hij zich om naar John. 'Wat zeg je nou?' Dat kon maar op één iemand slaan.

John sloeg zijn hand voor zijn mond. 'Oeps, iets te veel gezegd.'

2

Het eerste wat Stijn deed toen hij De Kroeg binnenkwam, was naar de tafel lopen waar de kranten lagen. Hij had op zijn telefoon al op internet gekeken, maar daar was niets te vinden over Storm. Misschien stond er iets in een van de kranten.

De Kroeg was het spelershome voor de eerste-elftalspelers van Petchwood United dat op De Universiteit, zoals het trainingscomplex werd genoemd, in hetzelfde gebouw als de kleedkamers was. De spelers noemden het zo. Officieel had de ruimte geen naam.

Stijn had John nog een keer gevraagd waar de opmerking over de zestienjarige nieuwkomer op sloeg, maar die hield zijn kaken op elkaar. En ook alle anderen deden of ze niet wisten waar het over ging. Misschien was dat ook wel zo, maar Stijn vertrouwde nu even niemand meer. Een moment lang had hij zich bijzonder gelukkig gevoeld bij het idee dat Storm naar United zou komen. Zolang de overgang naar de Spurs niet bevestigd was, zou dat nog altijd kunnen. Maar op alle populaire en betrouwbare voetbal-sites op internet was niets te vinden. Zelfs op de roddelsites werd Storm helemaal niet genoemd. Dat baarde Stijn zorgen, want Storm had al met de jeugd van Petchwood Spurs meegetraind om in conditie te komen. Dan zou je toch denken dat dat wel uitlekte en iemand daar conclusies uit trok.

‘Wat zoek je?’ David Brent kwam naast Stijn staan terwijl die gejaagd door de kranten bladerde, op zoek naar de sportpagina’s.

‘O, niets.’ Stijn wilde zich niet belachelijk maken. Misschien

had John de opmerking wel gemaakt om Stijn te laten reageren zoals hij nu deed en stond John hem nu in een hoekje uit te lachen.

David keek over de schouder van Stijn mee. ‘Zoek je een nieuwtje over Bert? Dat ga je niet vinden, hoor.’

Stijn schudde zijn hoofd. ‘Ik denk dat Bert vertrekt. Die blijft niet zomaar weg van een training twee dagen voor een wedstrijd.’

‘Ook niet als zijn vrouw zwanger is en hij samen met haar naar het ziekenhuis moet?’ David boog zich weer over de krant. ‘Maar waar zocht je dan wel naar?’

Stijn gaf zichzelf even de tijd om na te denken door een blad om te slaan. ‘Naar de bevestiging dat Storm naar Petchwood Spurs gaat.’ Daar had hij niets mee miszegd. Zijn boezemvriend had wel al een keer laten vallen dat hij voor vier jaar getekend had, maar dat was nog door geen enkel nieuwsmidium opgepikt. En je zou toch denken dat wanneer een van de beste spelers van het afgelopen WK van club veranderde, dat belangrijk genoeg was om te vermelden.

‘Die ga je niet vinden,’ antwoordde David stellig.

‘Want?’ Stijn kwam overeind en keek zijn trainer aan. Hij wist niet wat David wel en niet gehoord had. Voor zover Stijn wist, had Brett helemaal niets aan David verteld over de rol die de vrienden bij Interpol zouden spelen. En als Stijn het goed begrepen had, wilde Brett dat het liefste zo houden. Hoe minder mensen ervan afwisten, hoe beter. Tenslotte zijn trainers ook maar passanten die na een reeks tegenvallende resultaten weer op straat gezet kunnen worden en een paar weken later ergens anders onder contract kunnen staan. Dan is het niet handig als een trainer te veel over randzaken weet.

‘Storm gaat helemaal niet naar de Spurs.’ David fluisterde nu.